

Βιβέττα Χριστούλη

Την δουλειά της Βιβέττας Χριστούλη την γνωρίζω αρκετά χρόνια και ξέρω ότι της αρέσει να παίζει και να πειραματίζεται με το χώρο, το φως και διάφορα άλλα υλικά που συνυπάρχουν και λειτουργούν μεταξύ τέχνης και αρχιτεκτονικής. Με αφορμή το καινούργιο της έργο στο φουαγιέ του Ξενοδοχείου Μπάκειον στην Ομόνοια συζητάμε για την πρόκληση να δημιουργήσει ένα έργο σε ένα κτίριο και μία περιοχή που

είναι φορτισμένη ιστορικά και κοινωνικά, συνυφασμένη με τις μετακινήσεις και την μετανάστευση εσωτερική και εξωτερική

Της Έφης Μιχάλαρου

Φωτο: Αρχείο Βιβέττας Χριστούλη

κα. Χριστούλη, θα θέλατε να μας εξιστορήσετε, πως προέκυψε η ιδέα να στήσετε ένα έργο του φουαγιέ του “Μπάκειου Ξενοδοχείου” στην Ομόνοια και ποια ήταν η πρόκληση για σας ως καλλιτέχνη?

Πιστεύω στην ικανότητα του καλλιτεχνικού έργου για αφύπνιση της συνείδησης των θεατών, σχετικά με την συνθήκη του χώρου για τον οποίο δημιουργείται και στον οποίο εκτίθεται. Η δημιουργία ενός εφήμερου έργου στο Μπάκειο ξενοδοχείο στην Ομόνοια, ξεκίνησε ως διάθεση για μια σχεδιαστική χειρονομία-όχημα να ξανασκεφτούμε την σχέση της σύγχρονης αποσταθεροποιημένης κοινωνικής σύνθεσης του κέντρου της Αθήνας, που περιλαμβάνει μετανάστες, πρόσφυγες, αστέγους, και τουρίστες, με αυτό που ονομάζουμε ‘πολιτιστική κληρονομιά’, όπως φανερώνεται από τα ιστορικά κτήρια σαν το Μπάκειο.

“Υβριδικές Γέφυρες / Απροσδιόριστα Όρια”. Αυτός είναι ο τίτλος της εγκατάστασης που στήνεται και αποτελείται από μία κατακόρυφη στήλη, με στόχο να συνδέσετε το παρόν με το μέλλον και το τοπικό με το διεθνές?

Ναι, είναι μια πρόταση άμβλυνσης των ορίων και γεφύρωσης των αντιθέσεων

που αναδεικνύονται χάρη στην διαλεκτική συνύπαρξη του έργου με έναν κατεξοχήν υβριδικό χώρο, το κέντρο της Αθήνας. Σε επαφή με την Ομόνοια, όπου η πολυπολιτισμικότητα έχει μετατρέψει το τοπικό σε διεθνές, και η μαζική κουλτούρα καθορίζει την πορεία μας προς το μέλλον, η εφήμερη εγκατάσταση Υβριδικές Γέφυρες / Απροσδιόριστα Όρια, έχει σκοπό να ευαισθητοποιήσει τον θεατή σε αντιθετικές σχέσεις που αν μας ακουμπούν προτιμάμε να παραβλέπουμε, όπως το πολύτιμο/ευτελές, στιβαρό/ασταθές, συγκεκριμένο / αδιαμόρφωτο, ιστορικό/σύγχρονο, μοναδικό /συνηθισμένο, πολιτιστικό/πολιτικό.

Είναι ένας τρόπος να διευρύνετε τα όρια μεταξύ του διαχρονικού και του εφήμερου, του ευτελούς και του μνημειώδους, της αρχιτεκτονικής και της τέχνης, του φυσικού και artificial?

Το μνημειώδες μέγεθος της στήλης, συμβατό με κάποιο δομικό στοιχείο του Μπάγγειου ξενοδοχείου, δεν μπορεί να παρέχει κανενός είδους στήριξης, αφού είναι κατασκευασμένο από μαλακά υλικά, τα ρούχα τα οποία χρειάζονται στήριγμα για να σταθούν σε αυτήν την κατασκευή. Επιπλέον το έργο αντιτίθεται σε κάθε έννοια διαχρονικότητας του 'έργου τέχνης', αφού πρόκειται για μια εφήμερη κατασκευή, που η σημασία της παύει μόλις τελειώσει η έκθεση. Ο εφήμερος χαρακτήρας του έργου προμηνύει την μελλοντική απουσία του από τον χώρο για τον οποίο δημιουργήθηκε, και το μετατρέπει κατά κάποιο τρόπο σε ένα 'αρνητικό μνημείο' ενώ η ψηφιακή αναπαραγωγή του αλλάζει τον χρόνο επίσκεψής του και του προσδίδει μια άλλου τύπου διαχρονικότητα.

Ταυτόχρονα όμως, χρησιμοποιείτε και ρούχα τα οποία, τι εκπροσωπούν για σας και ποια η σημειολογία τους στο έργο, στο κτίριο και την ευρύτερη περιοχή της Ομόνοιας, μια βεβαρημένη ιστορικά και πληθυσμιακά περιοχή, που έχει δεχτεί και υποδεχτεί πολλές γενιές προσφύγων, από διαφορετικές περιοχές και χώρες στην ιστορία της νεότερης Ελλάδας.

Το ρούχο, το φορεμένο ρούχο φέρει την μυρωδιά μας, η κατάστασή του αποτυπώνει την διάθεσή και τον κόπο μας, αποτελεί κομμάτι μας και μάς χαρακτηρίζει... δεν είναι τυχαία η δυσκολία στην διαχείριση των ρούχων κάποιου που έχει πεθάνει από τους δικούς του ανθρώπους. Για τους πρόσφυγες, τους μετανάστες και τους αστέγους τα ρούχα αντιπροσωπεύουν ότι έχουν και δεν έχουν, ό,τι μπορούν να κουβαλήσουν με τα χέρια... Για την δημιουργία του έργου Υβριδικές Γέφυρες / Απροσδιόριστα Όρια χρησιμοποίησα μεταχειρισμένα ρούχα, που έχουν συλλεχθεί για να ανακυκλωθούν. Πρόκειται για μια συμβολική χειρονομία μετατόπισης της αντίληψης της συνθήκης της πλατείας Ομόνοιας, στον εσωτερικό χώρο του κτίσματος. Όταν η έκθεση τελειώσει, αυτά τα ρούχα

θα συνεχίσουν τον δρόμο τους προς την ανακύκλωση...

“Οι ταινίες συσκευασίας που “μπαλώνουν” ευτελώς την φθορά του πατώματος, αντανακλώντας στην γυαλιστερή τους επιφάνεια, τον φθαρμένο αρχιτεκτονικό χώρο που τις περιβάλλει και τους επισκέπτες που κινούνται πάνω σ’ αυτές”, όπως χαρακτηριστικά γράφετε στο επεξηγηματικό κείμενο εμπεριέχουν τον θεατή? Σας ενδιαφέρει η συμμετοχή του? Αυτό το έργο είναι δια-δραστικό έργο? Σε μία εποχή όπου η απόσταση και η εγγύτητα είναι να υπό διαπραγμάτευση, που έγκειται η δράση και που η διάδραση?

Το έργο υπάρχει και ολοκληρώνεται χάρη στην παρουσία του θεατή. Ο θεατής βλέπει θαμπό το είδωλό του στην ανακλαστική επιφάνεια του πατώματος, αποπροσανατολίζεται από την γραμμική εναλλαγή των ταινιών συσκευασίας, αναμετράται με το μέγεθος της στήλης, υποχρεούται σε ότι συνειρμούς σε προσωπικό και κοινωνικό επίπεδο αναδύει το στοίβαγμα των ρούχων, γίνεται μέρος του έργου. Επιπλέον, ο θεατής συμμετέχει στην συγκυρία της ταυτόχρονης παρουσίας των άλλων. Έτσι μπορούμε να μιλήσουμε για την ανάπτυξη κάποιας έννοιας συλλογικότητας, που εμπεριέχει την δυναμική σχέση δράση-διάδραση, μέσα από την αντίληψη της αμφίδρομης σχέσης του εγώ και οι άλλοι στον χώρο που ορίζεται από το έργο.

Πρώτη Δημοσίευση www.dreamideamachine.com

© Συνέντευξης Έφη Μιχάλαρου